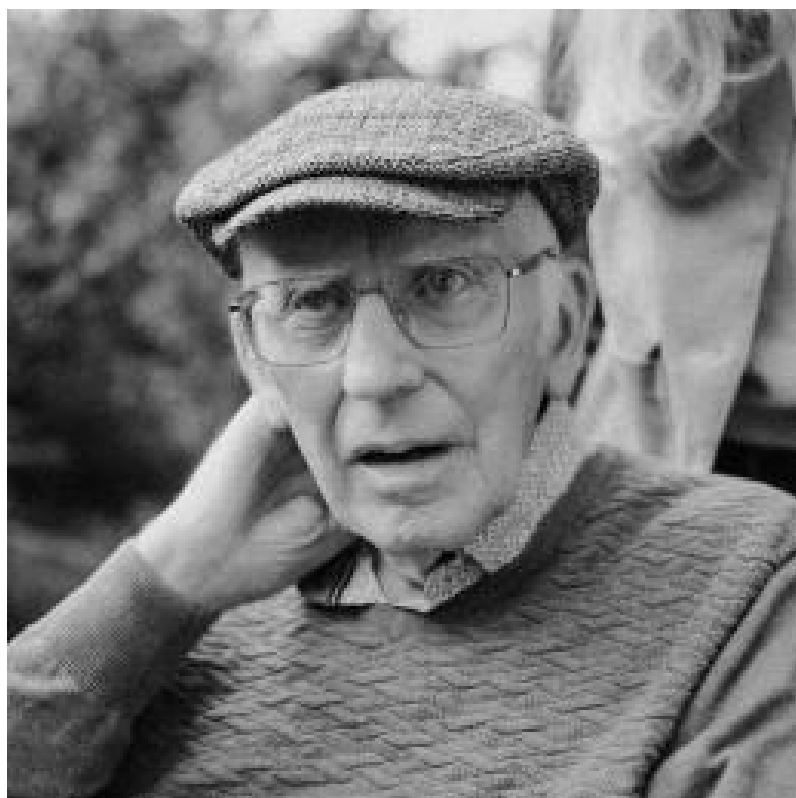

Fons Marcoen

26 april 1939 - 7 februari 2026

Muziek tijdens begroeting

♪ *Muziek: Judith Beenders - Seven Springs*

BIJ HET BINNENKOMEN

♪ *Muziek: Händel: Israel in Egypt - 23. Thou in thy mercy*

WELKOM

Jef

Welkom jullie allen
zo talrijk aanwezig in deze Sint-Franciscuskerk
om afscheid te nemen van Fons Marcoen
die wij hebben gekend en bemind.
Wees welkom
in naam van Vader Zoon en Heilige Geest.

Ik heb Fons leren kennen
binnen de Don Bosco gemeenschap
als een minzaam en luisterend mens.
Na de vieringen liet hij de babbel
graag over aan zijn vrouw Myriam.

Fons was een zinzoeker
en vond in Don Bosco de woorden
die zin gaven aan zijn leven.
Ik zie hem nog stralen
- een glaasje in de hand -
bij de recepties die wij aanboden
na de communie- of vormselviering
van een van zijn kleinkinderen.

Ook in zijn wetenschappelijk werk
onderzocht hij de betekenis van zingeving
in elke fase van een mensenleven.
Waar de wereld vaak alleen verlies ziet bij het ouder worden,
zocht Fons naar de winst: naar de groeiende wijsheid,
en naar die bijzondere stilte waarin een mens
zichzelf eindelijk echt ontmoet.
Zoals de profeet Elia, in de stem van een zachte stilte,
waarover wij straks in de lezing zullen horen.
Die verstilling bracht hem
aan de basis van de christelijke meditatiegroep
die om de twee weken in ademtucht samenkomt.

Hij geloofde in de verbondenheid tussen generaties,
de onzichtbare draad tussen grootouders en kleinkinderen.
Die draad voelen we hier vandaag, sterker dan ooit.

Graag had ik met hem nog
dat ene gesprek gevoerd
over zingeving bij ouderen zonder nageslacht,
maar de tijd heeft ons ingehaald.
Het gesprek bleef onvoltooid.

Toen voor Fons de schaduwen langer werden
en hij minder mobiel was,
werd na de Don Bosco-gemeenschap
deze Sint-Franciscusparochie zijn nieuwe thuis.

Zo maakte hij de cirkel rond
en laten wij hem in liefde gaan
bedroefd maar intens dankbaar
om de onuitwisbare sporen
die hij bij velen achterliet.

Bij het begin van deze viering
ontsteken wij een gedachteniskaars
aan het licht van de opstanding.

Lieven ontsteekt de kaars aan de paaskaars

GETUIGENIS MET GEDICHT HET SCHIP VAN IDA GERHARDT

 Wouter

Mijn vader hield veel van poëzie. Nog niet zo lang geleden was er een gedicht dat hem telkens tot tranen toe bewoog, vertelde mijn moeder, 'Het schip' van Ida Gerhardt, een 20e eeuwse dichteres, in haar beeldtaal geïnspireerd door het rivierenlandschap rond de stad Gorinchem waarin ze haar jeugdjaren doorbracht. Ik lees het U voor.

HET SCHIP

Er kwam een schip gevaren;
het kwam van Lobith terug,
met grint en rivierzand geladen.
Het richtte zijn boeg naar de brug.

De scheepsbel was helder te horen,
de brugwachter kwam al in zicht;
een halfuurslag viel van de toren.
Het schip voer door schaduw en licht.

Met boegbeeld en naam kwam het nader,
de ophaalbrug ging omhoog;
een deining liep door het water
dat tegen de schoeiing bewoog.

Er stond een kind op de kade
- ik was het, ik was nog klein -
het had niets meer nodig op aarde
om volkomen gelukkig te zijn.

In dit gedicht kan het schip gelezen worden als de metafoor voor de mens of het menselijk leven.

Het vaart niet zomaar rond, maar volgt een koers, er is een bestemming. Dat suggereert mogelijk ook een hogere orde of lotsbestemming.

Het schip beweegt zich ook voort binnen natuurlijke wetten: stroming, wind, water. Dat kan gelezen worden als een houding van aanvaarding: de mens beweegt zich binnen grotere krachten. Waardigheid zit niet in controle, maar in trouw blijven aan je plaats, in overgave.

In de laatste strofe - vooral die strofe ontroerde mijn vader, 'ik was dat kind' - daar belichaamt het kind de houding van kijken zonder bezit, aanvaarden zonder ingrijpen, vertrouwen zonder volledig begrijpen.

Deze houding sluit aan bij het schip zelf, dat zich rustig laat dragen door het water. Het kind suggereert dat ware wijsheid niet zit in macht of kennis, maar in vertrouwen en eenvoud.

Als je googelt, vind je in Geron, een tijdschrift over ouder worden, nog een mooi interview met mijn vader terug uit 2018 over onderzoek naar wijsheidsontwikkeling en wijsheid tijdens de levensloop. Wijsheid blijkt er een ontzettend breed gegeven te zijn, dat zowel met kennis als met het emotioneel-affectieve te maken heeft. 'Wijsheid is een duizendpoot' is de titel van het interview. In dat interview wordt hem gevraagd wat belangrijk is bij dit proces van wijsheidsontwikkeling op latere leeftijd. Tot een persoonlijk bevredigend levensverhaal komen, zegt hij, is daarbij belangrijk. Maar misschien is dat persoonlijk bevredigend levensverhaal er niet. Even belangrijk is echter je levensverhaal los te laten, de overstap te maken van een toestand van doen - ik besta uit wat ik doe - naar een toestand van enkel zijn, naar een toestand van basisvertrouwen in het leven, zoals een kind. Ook dan kan je een belangrijke stap zetten naar menselijke voltooiing.

Dit gedicht kan wellicht op nog andere wijzen begrepen worden, maar het vat die gedachte of emotie van mijn vader prachtig samen: je leven geleden hebben, het een bestemming gegeven hebben, het aanvaard hebben of het aanvaarden zoals het was, het basisvertrouwen hebben dat het goed was.

Nu volgt het lied 'Een mens te zijn op aarde' van Huub Oosterhuis, zo dikwijls gezongen door de Don Boscogemeenschap en misschien ook in deze kerk: ook hier wordt het menselijk leven beschreven, kwetsbaar, met minder stevige wortels dan de bomen en daklozer dan de vossen, bewust van zijn eigen sterfelijkheid, maar ook met een diepe zegen, een 'pijnlijke genade', het menselijk leven is niet doelloos, het gaat naar een voltooiing toe.

 Muziek: Een mens te zijn op aarde - Huub Oosterhuis

Tijd

Uit het boek Prediker

 Lieven

Tijd om te werken

tijd om te rusten

tijd om te zaaien

tijd om te oogsten

tijd om te feesten

tijd om te rouwen

tijd om te spreken

tijd om te zwijgen

tijd om te luisteren

tijd om te praten

tijd voor jezelf

tijd voor de eeuwige

Marinus van den Berg

 Muziek: Etxamendi - Idoia

DE STEM VAN EEN ZACHTE STILTE

Uit het boek 1 koningen 19

 Lieven

De boodschapper van de Ene

zegt tot de profeet Elia:

ga naar buiten en ga op de berg staan

voor het aanschijn van de Ene!

Ziedaar, de Ene die voorbijtrekt,

en een geestesstorm,

geweldig en sterk,

die bergen verscheurt

en steenblokken verbrijzelt

gaat voor het aanschijn van de Ene uit;

maar niet in die geestesstorm is de Ene,-

na de geestesstorm een aardbeving,

maar niet in de aardbeving is de Ene.

Na de aardbeving een vuur,

maar niet in het vuur is de Ene;

na het vuur
de stem van een zachte stilte.

Het geschiedt als Elia dat hoort
dat hij zijn aanschijn omhult
met zijn luisterrijke mantel.

Hij gaat naar buiten
en blijft staan in de ingang van de spelonk;
voor het aanschijn van de Ene.

DUIDING

 Jef

1.

Fons is een leven lang zinzoeker geweest,
zowel in zijn wetenschappelijk werk
als in zijn persoonlijk leven.

Fons vond de zin van zijn leven
in het woord van de Ene
dat in tien woorden
richting gaf aan zijn levensweg.

Tijdens de tweewekelijkse samenkomsten
van de christelijke meditatiegroep
ervoer hij de aanwezigheid van de Ene
die wij mogen noemen:
“ik zal er zijn voor jou”

steeds meer in de stilte,
het actief luisteren,
zoals de profeet Elia
die zijn doen laat
om er alleen maar te zijn.

2.

Vele machten der aarde
willen zich omkleden
met goddelijke kenmerken,
zien zich graag als Gods gezanten.

Zij beloven de hemel op aarde,
welvaart, vrede en gerechtigheid
maar strooien dood en vernieling,
veroorzaken generaties pijn en verdriet.

3.

In onze kantelende wereld vandaag
kan de profeet Elia ook ons inspireren,
ons op de weg van het leven zetten.

Elia zag dat zijn volk afdwaalde
en niet meer leefde naar
de tien woorden van de Ene.

Vurig en gewelddadig
dacht hij zijn volk terug te brengen
op de levengevende weg van de Ene.

Maar hij mislukte grandioos.
Ook hij was, net zoals zijn volk,
van de tien woorden afgedwaald.
Hij werd moedeloos,
was opgebrand, een burn-out,
en zag geen toekomst meer.

4.

Elia keert terug naar de berg Horeb
waar de Ene aan hem en aan ons allen
zijn tien woorden heeft gegeven
die richting geven aan ons leven.

Na een meditatie van veertig dagen
komt hij tot het inzicht dat de Ene
niet aanwezig is in de traditionele beelden
van geesteswind, aardbeving en vuur.

Hij kan de spelonk, de bubbel waarin hij leeft,
pas verlaten als hij Gods aanwezigheid ervaart
als de stem van een zachte stilte,
een stilte van actief luisteren
na dood en vernietiging van leven.

5.

Pas na deze stilte
- waarin wij actief luisteren
naar slachtoffers en overlevers -
is een nieuwe toekomst mogelijk,
een rechtvaardige samenleving
waarin de Ene zichtbaar wordt

De aarde behoort immers
niet aan machtige heersers,
vernietigende geweldenaars,
maar aan de zachtmoedigen,
zoals Jezus de tien woorden verstaat
en interpreteert in zijn bergrede.

Willem Vermandere
heeft deze prachtige gedachte
uitgezongen in zijn lied Kyrie
dat wij nu deels beluisteren.

♪ *Muziek: Kyrie - Willem Vermandere*

VOOR EEN DAG VAN MORGEN

 Myriam

Wanneer ik morgen doodga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan de wind,
die in de bomen klimt
of uit de takken valt,
hoeveel ik van je hield.
Vertel het aan een kind,
dat jong genoeg is om het te begrijpen.
Vertel het aan een dier,
misschien alleen door het aan te kijken.
Vertel het aan de huizen van steen,
vertel het aan de stad,
hoe lief ik je had.

Maar zeg het aan geen mens.
Ze zouden je niet geloven.
Ze zouden niet willen geloven dat
alleen maar een man alleen maar een vrouw,
dat een mens een mens zo liefhad
als ik jou.

Hans Andreus

GETUIGENIS VAN DE KINDEREN

 Hilde

Luisteren, observeren en denken deed pa het meeste. Hij was een man van weinig woorden maar hij ving aandacht met zijn pertinente vragen, gevatte opmerkingen en schalkse uitspraken.

Dat hij als kind de kans en stimulans kreeg om naar het college te gaan en daarna naar de universiteit heeft hij met beide handen gegrepen en verzilverd. Zijn haar was al snel zilvergrijs en bij meter en peter, zijn trotse ouders, hing boven de TV in een zilveren kadertje een krantenartikel met foto van hem.

Zijn werk was pa zijn leven - swerk. Hij ging er helemaal in op. Ook in zijn vrije tijd bleef hij toch altijd wat professor met kostuumhemdje en -broek. Jeans of T-shirt waren niet aan hem besteed. Thuis waren er heel veel boeken én zijn bureau met een glazen schuifdeur naast de living dicht bij ons. Bij het eten was hij altijd present en ook bij de afwas. Op

feestdagen deed pa in de keuken een witte labojas aan en fileerde het gebrad of de kalkoen en hij voorzag de zelfgemaakte kroketten van een paneermeellaagje. Ook bij de jaarlijkse wafelbak op Oudjaarsavond was hij in de keuken te vinden om ma te helpen. Op Nieuwjaarsdag genoot hij ervan om al zijn kinderen en kleinkinderen te zien passeren en te verwennen met de zelfgebakken wafels. Hij luisterde aandachtig naar de nieuwjaarsbrieven die dan traditiegetrouw werden voorgelezen. De zelfgeschreven teksten en gedichten, soms vergezeld van een schilderijtje of tekening, ontroerden hem. Soms was pa een held - toen hij de vuilkar achternaliep om de oude wasmand terug te halen die vol stokken zat waar we tenten mee konden maken. Hij was niet zo onze held toen hij met onze zieke poes Trudie naar de dierenarts ging en hij zonder haar thuis kwam omdat ze in paniek uit de rieten dierenmand ontsnapt was. Toen wij in de chiro gingen werd pa er volwassen begeleider en gingen hij en ma mee op kamp, wat ik als tiener minder leuk vond. Hij engageerde zich ook jaren in de beheerraad van onze lagere school.

Na zijn pensioen bleef pa lezen, schrijven en gaan spreken. Er kwam tijd voor uitstappen en reizen. Pa was vroeger nooit sportief. De net geen twee kilometer naar zijn werk deed hij altijd met de auto - owv zijn zware aktetas en toegegeven; de fietsen waren er toen niet zo voor uitgerust. De gloednieuwe fiets die hij bij zijn pensioen van alle kinderen en kleinkinderen kreeg, vergaarde stof in de garage. Wandelen was wel meer zijn ding. Ma en pa ontdekten al wandelend Waals-Brabant en als er minder tijd was, was de Park Abdij hun vaste bestemming - ook met ons; de kinderen en kleinkinderen. Een poging om hem terug aan het schilderen of tekenen te krijgen, wat hij in zijn jeugd graag deed, lukte niet. De potlodendoos die hij van ons kreeg, vond ik thuis onaangeroerd terug.

Tijdens ons laatste familieweekend in 2019 zagen wij voor het eerst dat er iets mis was. Pa liep scheef. Met de jaren begon zijn motoriek te haperen, wat uiteindelijk leidde tot vallen, tot een ziekenhuisopname, tot kort verblijf en tot het verblijf sinds een jaar in het WZC in Bertem samen met ma. Dat hij ook in zijn spreken en later in zijn denken begon te haperen was moeilijk voor hem. Hij gaf het uiterste voor zijn laatste voordracht in maart 2020 in Seniorama.

Hij was zich tot op het einde met momenten erg bewust van het verlies van zijn kunnen; zijn intellectueel kunnen - vergeten namen van kleinkinderen (er hing een stamboom met foto's en namen aan de muur tegenover zijn zetel), vergeten woorden, vergeten kennis die hij ooit zo zorgvuldig vergaarde, vergeten tijd- en ruimtebesef.

Het jaar in het WZC was een intens jaar voor hem en voor ons ma en voor ons. Het was een proces van voortdurend blijven afstemmen op elkaars noden en behoeften. Het Hoogveld was een goede, gastvrije plek waar je je welkom voelde. De wereld van pa werd klein en dat deed hem verdriet maar zijn blik en aandacht ging nu naar andere dingen - de opstart van de nieuwbouw die hij vanuit het raam kon zien, vogeltjes die naar het voederhuisje kwamen, vliegtuigen waarvan hij de bestemming meende te weten, de prachtig gekleurde lucht van de avondzon, zijn laatste lekkere malse pateekes drie weken geleden, ...

In een laatste gesprek over zijn werk sprak ik hem over vier woorden die ik onthield van wat hij geschreven had: 'Zin zien' en 'zin hebben' doen je leven. Hij was er blij mee. Ik denk dat hij het herkende. Voor hem was het leven een geschenk dat je nam zoals het kwam. Pa wilde dat mensen het goed met elkaar stelden. Je moet kunnen geven en nemen. Ruzie was aan hem niet besteed, aan ons allemaal niet.

We zijn dankbaar dat we toen het einde nabij was, een week de tijd kregen om samen afscheid te nemen. Ook al was hij niet meer wakker, zal hij ergens hebben liggen genieten van handen op zijn hoofd, van de beweging en gesprekken rondom zijn bed in de kamer bij ma. Het zorgde voor verbondenheid en troost. Ik ben er zeker van dat hij niets liever wilde.

We hebben je allemaal graag gezien pa. En we blijven je graag zien, ook nu jij hier niet meer bent.

Hilde Wouter Elke

GETUIGENIS VAN DE KLEINKINDEREN

 Bert

Opa

Op 10 april 1993 mocht ik de pen zetten in een nieuw hoofdstuk van je leven. Titels was je al machtig in veelvoud, maar grootvader worden was er een die je met fierheid droeg.

Later zorgden ook Nele, Tijs, Stien, Riet, Klaas, Sylke en Floor ervoor dat elke familiebijeenkomst een gezellige drukte was. Die jij aandachtig gadesloeg van op het tafelhoofd.

Kleinkinderen die groot werden. Met je sterke ogen stelde je sterke vragen. Goedkeurend aanhoorde je onze beste pogingen om jouw interesse

te beantwoorden. Geen examen, wel een diepgaande nieuwsgierigheid naar wat ons boeide.

Lichamelijk was je misschien eerder gereserveerd, de kneepjes in de wang mochten we van Oma genieten. Maar emotioneel betrokken en steunend in ons levensverhaal is hoe we ons jou herinneren.

Voor ons allen creëerde je samen met mitje een warme, rustige en vrije plek. Waar we strips verslonden, Pim Pam petten, het leven en werken van kabouters ontdekten en bij elke logeerpartij een cornflakes festijn mochten verorberen.

Om maar te zeggen, de watten moesten onze ouders bij thuiskomst geduldig terug wegleggen. Al was het wel opletten voor de puddingpolitie, want zoals een wijs man ons onderwees, worden restjes pudding in Escorialland beschouwd als een strafbaar feit. (en eet je deze trouwens best met een laagje hagelslag)

Overigens niet alleen als spelend kind, maar ook als student op zoek naar motivatie en concentratie, kon stress bij jullie landen. En in onze zoektocht naar de juiste levenskeuzes, wisten we altijd begrip en richting te vinden.

Richting die we ook kregen in jullie nieuwjaarswensen. Trots en opgelucht na onze eigen uiteenzetting, en tot op vandaag, ontvingen we nieuwsgierig jullie kaartje. Steeds een oprechte boodschap die persoonlijk wist te raken en ons hielp het jaar aan te vatten. Weet dat we dit koesteren

Tenslotte willen we je ook nog zeggen hoe je ons, samen met onze liefste Oma, een toekomstwens gaf.

Eentje over samen delen in het geluk.

Simpel genieten van de dag.

Aandacht voor de ander.

Liefde in zijn eenvoud.

Bedankt voor alle herinneringen die verder met ons leven.

Onze Opa was je niet, dat ben je.

OFFERGANG

📖 Lieven

Wij krijgen nu de gelegenheid om
- ieder op zijn of haar eigen wijze -
Fons ten afscheid te groeten.

Jullie bijdrage tijdens de offergang
wordt gebruikt voor de intenties.
Wij ontvangen een gedachtenisprentje.

Vanuit de Sint-Franciscusgemeenschap
ontvangt de familie een gedachteniskader
dat tot Allerheiligen achteraan de kerk
een plaats van herinnering krijgt.

Het bevat een klein uniek kunstwerk
gemaakt door een parochiaan.
Het donkere deel verbeeldt de nacht
waarin mensen en volken vaak wonen.
Maar de nacht loopt ten einde,
de dag komt naderbij.
Het witte kruisje staat voor
Jezus' weg ten leven,
een licht voor onze voeten
dat ons levenspad verlicht.

Dit broze evenwicht tussen donker en licht
horen we ook in de klanken van 'Eerste Sneeuw'.
Jan de Wilde, ooit een buurjongen van Fons,
bezingt daarin het gemis van zijn moeder,
terwijl de muziek als eerste vlokken
hoopvol omhoog dwarrelt.
Dit lied begeleidt onze offergang.

Uitdelen gedachtenisprentjes

🎵 **Muziek:**
De eerste sneeuw - Jan de Wilde

WOORDELOOS AANWEZIG

 Jef

Hoe zullen wij
met elkander spreken
nu jij alleen maar
woordeloos aanwezig
bent in ons midden?

Hoe wijds
is de leegte,
hoe diep
de afgrond?

In de leegte
die je nalaat,
tastbare leegte, -
schittert je leven
als een kostbare parel
spreekt je leven
als nooit tevoren:

zorgzame nabijheid
kwetsbare tederheid
bevrijdend verzet
zachtheid en goedheid
hunkering en verlangen

Zo wordt jij voor ons
meer en meer
gebroken brood
dat onze honger stilt
heuvels van gerechtigheid.

Zo wordt jij voor ons
meer en meer
verschonken wijn
dat onze dorst stilt
bergen van vrede.

Zo delen wij samen
meer en meer
het ene leven
waarin jij ons voorgaat
teruggekeerd naar de bron
van alle barmhartigheid,
het leven gevend water, -

ik in U,
U in mij,
niemand kan ons scheiden.

In liefde geborgen,
gered van de afgrond
spreken wij met elkaar
in herinneringen
innerlijke taal,-
taal
van binnen,
van leven.

Jef Wauters

ONZE VADER

 Allen

die in het diepste van uw mensen zijt
uw naam worde steeds meer liefde
levend door en tussen ons als teken van uw rijk.
Laat ons uw wil ontdekken in 't werk met mensen
aan een nieuwe aarde van geluk voor allen.
Geef ons het besef dat brood voor allen dagelijkse opdracht is,
en waar wij falen of ontmoedigd zijn,
wees steeds opnieuw voor ons vergeving,
in 't herhaald vergeven aan elkaar
en leid ons heen door onmacht en door angst
op onze tocht naar u met Jezus onze Heer. Amen

VREDESWENS

 Jef

Onze wereld en onze harten
zullen vervuld worden van vrede
wanneer wij ons actief openstellen
voor de stem van een zachte stilte,
en werkelijk leren luisteren naar
slachtoffers en overlevers
van oorlogen, geweld en vernietiging.

Wensen wij elkaar,
naar Jezus' voorbeeld,
deze vrede van de Ene.

COMMUNIE

 Jef

Mag ik jullie allen
- zonder onderscheid -
uitnodigen aan deze wereldtafel
waaraan wij brood breken en delen
tot overvloedige verzadiging,
leven voor iedereen op aarde.

 Muziek: "Miserere" van Gregorio Allegri, Tenebrae

GETUIGENIS VANUIT DE KULEUVEN

 Gaston Cluckers

Dag Fons,

Op dit punt staan we nu, jij en ik. Meer dan een halve eeuw waren we compagnons de route, zowel professioneel als in ons persoonlijk leven.

Nadat ik bij jou al practicum had gevolgd over ontwikkelingspsychologie, werden we eind 1969 collega's, assistenten bij prof. Kriekemans, één van je grote mentoren. Vanaf de jaren 70 groeide onze vriendschap. Wat hebben we veel gedeeld in al die jaren...

Toen Marie-Jeanne, de moeder van mijn drie kinderen, overleed, vroeg ik jou - namens haar - of je tijdens haar begrafenis een afscheidswoord zou willen brengen. Het was een moeilijke vraag, maar je deed het, en hoe! Heel behoedzaam, zorgzaam, en heel mooi geformuleerd. Voor ons was het een troostend geschenk.

Nu sta ik hier om afscheid te nemen van jou. Zo sluiten we één van onze levenscirkels, een cirkel vol vriendschap en rijke herinneringen.

Duizenden jonge en oudere mensen heb jij leren nadenken over wetmatigheden van onze levensontwikkeling, en heel speciaal ook over ouder worden, en de laatste levensfasen. Tot groot geluk van ieder om je heen, heb je zelf deze periode gedurende lange jaren kunnen ervaren, als het ware in een participerende observatiemodus. Met haar nieuwe opgaven en vreugdes, haar verlies- en afscheidsmomenten, het geleidelijk loslaten en 'verkruiemelen'...

Je doorleefde een rijke oudere levensfase: je was een fijne opa, intens in heel veel geïnteresseerd, kritisch betrokken en meedenkend, sterk meevoelend met zwakkeren en gekwetsten, genietend van literatuur en

schoonheid, en – gelukkig – met veel zin voor humor, getuige de sprankel in je ogen en je monkellach.

De laatste jaren werden geleidelijk moeizamer.

Naar het einde toe gleed je langzaam weg in de rivier van het vergeten en het loslaten, al bleef je nog heel vaak alert en blij in ontmoetingen.

Voor mij – en ik denk voor velen – was jij een voorbeeld van een minzaam man, een bedachtzame man, principieel soms maar vooral met veel begrip, aanvaardend. Gedreven door groot plichtsgevoel en verantwoordelijkheid, met veel inzet voor dienstverlening en ondersteuning.

Je was een lieve, warme man, rustig en mild. Nooit zullen wij je vergeten, Fons.

Dit afscheid valt ons zwaar. Het is verdrietig, en we leven mee met je lieve en uitzonderlijk zorgzame Myriam en je kinderen. Troostend misschien is het dat je zacht in je slaap weegleed. Ik denk dat God op dat moment naar jou glimlachte.

Ik ben je heel dankbaar voor alles. Rust nu maar goed.

Dag Fons, lieve Fons.

GETUIGENIS VANUIT BEHEERRAAD DE ARK

 Suzanne Nelissen

Fons Marcoen, FONS voor ons en wanneer we hoofdletters konden uitspreken, dan zouden we dat zeker doen.

Fons, een rots in de branding van de Ark. Zijn integriteit, eerlijkheid, empathisch vermogen, discretie en intelligentie zijn zeker deel van onze weg naar de Ark van vandaag.

Tot enkele jaren geleden was Fons nog actief lid van onze Raad van bestuur. Dat maakt van hem het langst besturende lid. In 1974 was Fons voorzitter van een werkgroep schoolgemeenschap die zich ontfermde over de scholen Sint Lucia (het huidige Ark 1) en de H. Hartschool, de toenmalige meisjesschool (het huidige Ark 2). Betrokkenheid, empathie, engagement, open communicatie en openstaan voor nieuwe ideeën waren de waarden die door Fons steeds doorleefd waren en die we ook toen al terugvonden in een toekomstgerichte aanpak.

Waarden die vandaag nog hoog in het vaandel van de Ark staan! Dank je Fons om deze waarden ook toen reeds zo expliciet naar voor te hebben gebracht.

Het is niet altijd makkelijk geweest om deze waarden en normen te blijven verdedigen. De woelige tijden van de fusie met de jongensschool zijn een blijvende herinnering aan jouw engagement en je vasthoudendheid aan de waarden waarvoor jij stond.

Samen met Jef Snaet heb je ons die waarden doorgegeven, waarden die we hoog inschatten en blijven nastreven waarbij het welbevinden van elk kind steeds op de eerste plaats staat. We danken Myriam, je kinderen en kleinkinderen voor de flexibiliteit die ze je gaven om zo vaak bereikbaar te zijn voor de school. Je was op elke vergadering. In de veelvuldige gesprekken, zowel in de raad van beheer als met leerkrachten, bleef je steeds jezelf trouw. Je was een luisterend oor, trouw aan jouw waarden. Problemen of conflicten leidden vaak tot discussies en gedachtenwisselingen om de problemen open te trekken, te analyseren en op te lossen. Wanneer je je niet kon vinden in een voorstel of een gedachtengang stelde je een vraag. Na jouw vraag werd het steeds even stil. Je was zo sterk in die reflectieve vragen! Binnen een gebalanceerd evenwicht tussen afstand en nabijheid bezat je de kunst om mensen te laten nadenken over hun gedrag en hun beweegredenen tot dat gedrag waardoor verandering in gang gezet werd. Verbindende communicatie. Je deed het lang voordat het woord was uitgevonden! Je was flexibel en constructief, meegaand in innovatieve projecten die het welzijn van de kinderen steeds op de voorgrond plaatsten.

Ook al is Fons fysisch niet meer aanwezig, de continuïteit van zijn gedachtengoed is verzekerd in de werking van de Ark.

GETUIGENIS VANUIT DE MEDITATIEGROEP

 Jos Vermeulen

Het is geweten dat bomen zo noodzakelijk zijn voor mens en milieu. Ze zuiveren de lucht, produceren zuurstof, zorgen voor verkoeling en laten ons genieten van hun schoonheid.

Dat ze ook onderling in verbinding staan via een ondergronds netwerk is een meer recent inzicht...

Heel veel speelt zich af in de diepte, in de stilte, in het onzichtbare...

Ik geloof dat mensen ook op die manier verbonden kunnen zijn.

Fons was in 2008 mede-oprichter van een christelijke meditatiegroep. De groep startte toen bij hem en Myriam thuis, samen met Marie (hier ook aanwezig). We beoefenden een eenvoudige meditatiepraktijk:

lange tijd stil zijn en in stilte je gebedswoord herhalen. Na een jaar besloten we ook anderen aan te spreken en sedertdien komen we tweewekelijks samen, meestal in de Don Boscoparochie.

Fons was een heel stevige boom in het bos. Zijn professionele vertakkingen hebben veel mensen bereikt en verrijkt ... daarover kunnen velen getuigen. Maar er is ook Fons, die ik heb mogen kennen als overtuigde mediterende.

Soms ervaren we voorbij alle woorden een diepere grond, die we als gelovige God mogen/durven noemen.

Al die stille, mooie momenten die we samen mochten beleven met Fons, vervullen me – en ik mag dit ook zeggen namens de leden van de meditatiegroep - met grote dankbaarheid.

MEDEDELING

📖 Lieven

Mensen die graag meegaan naar het kerkhof
maar minder mobiel zijn
kunnen misschien een plaats krijgen
bij iemand met vrije plaatsen in de auto.
Gelieve na de viering met elkaar af te spreken.
Dank.

AFSCHIED

HET WATER

Bij de besprenging van de kist

 Jef

Wij besprenkelen je met het water van je doop.

Het water dat Israël doorwaadde als overgang
van slaafs naar bevrijd bestaan.

Het water van de Jordaan waarin Jezus zich liet dopen,
het begin van zijn eigen, levengevende weg.

Zoals een moede hinde hunkert naar levend water,
zo zocht jouw ziel naar de levengevende bron.

Het Woord van de Ene heeft jouw dorst geleest
en gaf richting aan de weg die jij bent gegaan.

Zo vloeien in dit water begin en einde samen
tot de mens die jij geworden bent.

DE WIEROOK

Bij het bewieroken van de kist

 Jef

Moge als wierook
voor uw aanschijn staan mijn gebed,
het opheffen van mijn handpalmen
als een broodgift in de avond.

Dankbaar was Fons de Ene
om zijn lichtende nabijheid.
Zoals de kolom van rook
de weg wees door de woestijn,
zo omhult deze wolk van eerbied
nu het hele bestaan van Fons.

In overvloed goot Maria van Bethanië
kostbare nardus uit over Jezus' voeten:
een teken van liefde sterker dan de dood.

Zoals die geur het hele huis vervulde,
zo vervult jouw leven ons bestaan.

DE STEM

 Jef

Fons wist de Ene aanwezig
in de stem van een zachte stilte.

Hoor een stem:
'Ik maak alle dingen nieuw.
Ik zal de tranen uit je ogen wissen
en de dood zal niet meer zijn!'

Van Hem is de toekomst
kome wat komt,
licht dat niet dooft
liefde die blijft.

BIJ HET BUITENGAAN

 Purcell "When I am laid in earth"
uitvoering van William Christie, Les Arts Florissants

OP HET KERKHOF

 Jef

Deze mens hebben wij van God ontvangen,
deze mens geven wij aan God terug,
in het vertrouwen op Jezus onze Heer,
want hij is de opstanding en het leven.

ONZE VADER

 Jef

Jij hebt ons getoond, hoe het moet:
gewoon maar goed doen,
zien wat in de mensen
aan diepste vragen leeft
en antwoord zijn :
een glimlach, een gebaar,
een bevrijdend woord,
een helpende hand,
kordaat en consequent
tegen al wat macht en pretentie heet,
en niet uit de weg gaan
voor alles wat de liefde tegenwerkt,
maar één weg blijven volgen,
de levensweg der liefde. Amen.

